

ಮುಖ್ಯ

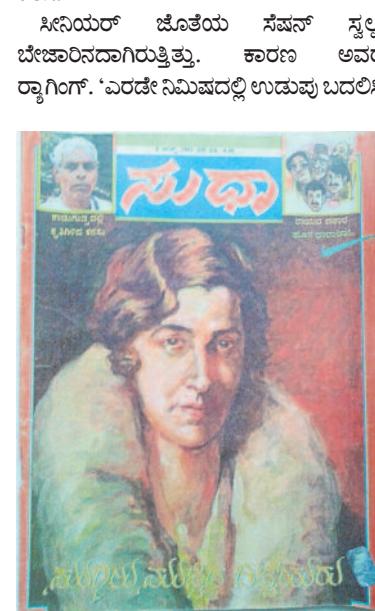
ವ್ಯಾವಿದ್ಯಾಲಯದ ಹೊರಾಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಪದವಿಧರಳಾಗಿ, ಗುಂಜನ್ ಏಷ್ಟಾಗ್ ಅಕಾಡೆಮಿಗೆ ಅರ್ಜೆ ಹಾಕಿದಾಗ ತಂಡೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಅದು ಅಳ್ಳಿರಿಯ ವಿವರವನ್ನೇನೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಜನ್ ಅವರ ಅಣ್ಣಿ ಅದಾಗಲೇ ಭೂಸೇನೆಗೆ ಸೇರಿದ್ದರು.

ನೆಲಬಿಟ್ಟ ಕನಸುಗಳು

1995ರ ಜನವರಿ 15ರಂದು ಗುಂಜನ್ ಹೃದರಾಬಾದಿನ ದಂಡಿಗಾರ್ನ ಏಷ್ಟಾಗ್ ಅಕಾಡೆಮಿಗೆ ಸೇರಿದರು. ಅವರ ಕೋಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಅವರೂದನೆ ಮತ್ತೆ ಆರು ಮಂದಿ ಮಹಿಳಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿದ್ದರು.

ಮೊದಲೀರಂತು ತಿಂಗಳ ತರಬೇತಿ ದೈಹಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸದ್ಯಧರಾಗುವತ್ತ ಕೇಂದ್ರಿಕರಿಸಿತ್ತು. ಹಾರಾಡ ತರಬೇತಿ ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಳೆಗೆ ನಾಲ್ಕುವರೆಗೆ ಎಷ್ಟು, ಐದುವರೆಗೆ ದೈಹಿಕ ತರಬೇತಿಗೆ ಹೊಡಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಳುಗಂಟೆಗೆ ಉಪಾಹಾರ. ಅದರ ನಯರ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಜರಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಟ್ಪಾದ ನಯರ ಸೀನಿಯರ್‌ಗಳೊಡನೆ ಸೆಫನ್ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಏರು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 4.30ಕ್ಕೆ ಆಟದ ಸಮಯ. ಅವೇಲ್ವತ್ತ ಕಡ್ಡಾಯ. ಸಂಚೆ ಏಳರಿಂದ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ, ತಮ್ಮ ಕ್ಯಾಬಿನ್ ಬಾಗಿಲು ತರೆದಿಟ್ಟು ಓದಬೇಕಿತ್ತು. ಏಳು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏಪ್ಪು ಸುಸ್ಥಾನಿರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದರೆ ಕುಸಿದು ಬೀಳುವ ಸ್ಥಿತಿ. ಆದರೆ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಟರ್, ರೌಂಡ್

ಹೊಡೆಯಿತ್ತು ‘ಪ್ರಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಮುಖ ಶೂಲಿಸಿ ಮಲಗಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಕೆಲಸಕ್ಕು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದ ಉಡುಪು. ಅವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದೇ ಒಂದು ಉಡುಪು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶೀಕ್ಕೆ ಕಾರಿರುತ್ತಿತ್ತು. ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದ ಹಾದಿಯನೊಮ್ಮೆ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ ಗುಂಜನ್ ಹೇಳಿದ್ದರು: ‘ವರದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಉಡುಪು ಬದಲಿಸಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆ ರ್ಯಾಗಿಲ್ ತನಗೆ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಟೈಪ್‌ಮಾನಲ್ಲಿ ಉಡುಪು ಬದಲಿಸುವದನ್ನು ಕಲಿಸಿತ್ತು. ಅಪಾಯದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಕರೆತರುವ ‘ರೆಸ್ಕ್ಯೂ ಮಿಷನ್’ಗೆ ಹಾರಬೇಕಾದ ಕರೆ, ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಗ ಬಂದರೂ ತಟ್ಟನೆ ಎಷ್ಟು ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಹಾರಾಟದ ಉಡುಪನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಟಾರ್ಬಾ ಮ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ರೆಸ್ಕ್ಯೂ ಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳು ಕೂಡಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲವು’.

‘ಸುಧಾ’ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ (1993) ಪ್ರಕಟವಾದ ಮಹಿಳಾ ಚೈಪ್‌ನಿಕರನ್ನು ಕುರಿತ ಲೇಖನ.